

Vérpangás

Kabai Henrik

Majd' fél évszázad... túl soknak tartotta. Szívesebben függött gyógyszereitől, mint tőlem. Meg sem fordult a fejében, hogy terhei hordozásának kiváltságában részesítsen: mindig mosolygott, és *Köszönöm, jól!*-t trillázott. A csipősen hideg padon gubbasztva kiráz a hideg a gondolattól, hogy hány különböző személyiség lakozhat egy emberben: erős és gyöngéd; kifinomult és kegyetlen; bátor és gyáva. Ki érti ezt?

Emlékszem, estekre jártunk, és néha táncoltunk. Aznap, mikor bíborvörös ruháját vette magára, kicsit többet ivott a kelleténél, és az ölemben azt hajtogatta, hogy a whisky folyékony napnyugta. Tudtam verseiről, melyeket éjjeli szekrényében őrizgetett. Miért nem olvastam el párat, miközben ő az ebédlőben zongorázott? Miért hittem el, hogy „*még csiszolatlanok*”? Kitűnő metaforái voltak, ezeket azonban patikaszeresek váltották fel: így mállanak szét a nagy szenvedélyek.

- *Hatmilliárd ember él a Földön* - mondta, miközben haját cirógattam. Az ölemben még törékenyebbnek tűnt. - *2025-re már nyolc és fél milliárdan leszünk. A legtöbb, amit a világ jövőjéért tehetünk, az, ha meghalunk. Milyen jól érezhetnénk magunkat, ha nem kellene egyfolytában a boldogságra gondolnunk!*

Már kezdem sejteni, miért véltem érzégszéknek az ilyen jellegű megnyilvánulásait: engem nem választott ki a Duna.

- „*Elegem van magamból*”, hajtogatjuk, amikor meg akarunk szökni magunk elől; de amikor végleg meg is szökünk, nevetséges módon olyasmit teszünk, amiben visszatérünk önmagunkhoz, tökéletesen azonosulunk önmagunkkal - okoskodtam. - *Aki öngyilkos lesz, visszahull a végzetbe, amely elöl el akart szökni, minthogy az öngyilkosság éppen ennek a végzetnek diadalünnepé.* - Miért voltam ennyire érzéketlen és ostoba? Hát jobb most a fába fűrt rejtelmes fényképét bámulni?

Regényét és kisüvegét, melyben havi adagja volt, ezen a padon találtam meg. A szép új világba vágyott, melynek egyedül akart részese lenni. Sodródott, kívül került téren és időn, kiszabadult gondolatai és teste börtönéből. Híre nem kavart nagy port. Nekünk, semmirekellőknek egyetlen holttest szolgálhat valamelyest tanulsággal: az, amely bennünk készülődik.

Most pedig az egész világegyetem itt áll velem szemben, és nekem semmi lehetőségem arra, hogy a részévé váljak, hogy elveszek benne. Létre kárhoztam, mert racionális nézeteimhez ragaszkodtam, most pedig ezeket kötelességem képviselni.

...Melyik szerzőnél olvastam, hogy a szomorúság a vér „meglassúbbodásának”

következménye?